

Tar Károly

A RENDES RUHÁJÚ EMBEREK MESÉJE

Volt egyszer egy rendes ruhájú ember egy rendes ruhájú asszony. Nem akartak megöregedni. Egy kicsi kincses faluban laktak, hétsúcú fenyőfa nőtt a kertjükben. Nem akarták, de mégis minden egyes nappal idősebbek lettek. Az asszony egy reggel tükörbe nézett, észrevette: hiányzik egy haja szála, egy másik pedig kopott kendő szürke lett. Az ember is tükörbe nézett, vagy nem nézett, nem tetszett neki, amit ott látott, ezért lekókadta a bajusza.

– Minden rendben? – kérdezte Űrkovácsné.
– OK – felelte az apja. – Ennek a negyede se tréfa – szólt az ember. Összecsomagoltak és elmentek világga. Hosszan mentek, rövid ideig mentek, ki tudja ezt könyv nélkül? Ember-járta emberes vidéket kerestek. A Holdon megpihentek, a Marson táborot vertek. Elüldögéltek a sátruk előtt, ahonnan esténként jól látták a Földet. Beszélgettek, kávézgtak, sörözgettek. Várták, hogy eljöjjön az ember világának kora, az ő idejük. Három felnőtt lányukat hagyták a kicsinyke kis kincses szülőfalujukban. A nagyobbik férjhez ment Űrkovács-hoz, a középső Űrmészáros-hoz, a legkisebb édesszájúnak született, Űrcukrászt választotta élettársául. Szép-asszonyok voltak éltek, mint hal az akváriumban. Gyerekeket is szültek. Ki-ki egy-egy fiút és leányt. Az édesszájú Űrcukrászné egy édes pofa babaarcú harmadikat is, aki későbbre halasztotta, hogy nagykorában földet bejáró férfi vagy úrtáncos nő legyen. Szüleik időnként, amikor kifogtak a teendőkből, okos

telefonon sajtáoszüleik hogyléte felöl érdeklödtek.

– Minden rendben? – kérdezte Űrmészárosné.

– OK – felelte az apja.

– Minden rendben? – kérdezte Űrcukrászné.

– Hiányoznak az unokáim – felelte az anyja.

– Messze vagytok, kétszer is át kell szállni a földfelettin, hogy eljussunk hozzátok.

A rendes ruhájú asszony elpityeredett, az okos telefon képernyője átázott, Űrcukrászné elszomorodott, vásárolt egy még okosabb telefont és megegyezett az édesanyjával, hogy időnként, amikor az unokák ráérnek, rendre elugornak egy percre nagyszüleikhez. Ígéret szép szó, ha betartják úgy jó! De az unokáknak egyre több dolguk akadt. Iskolába jártak, zongorázni tanultak, légúszás edzésre és a digitális könyvtárba jártak minden áldott nap, közben még növekedniük is kellett, szigorú iskolaorvos ezt hetenként mérte centiméterrel.

Telt, múlt az idő rendesen. Egyszer mondja Űrkovács a fiának.

– Idefigyelj Nyúltalpas Fájlvadász! Csipkedd magad! Ugorj át a nagyszüleidhez.

– Menjen a húgom – mondta félvállról Nyúltalpas Fájlvadász – nekem most sok az elmentenivalóm.

Szólítja Űrkovács kedves lányát, Derékgig Szőke Mosolyt.

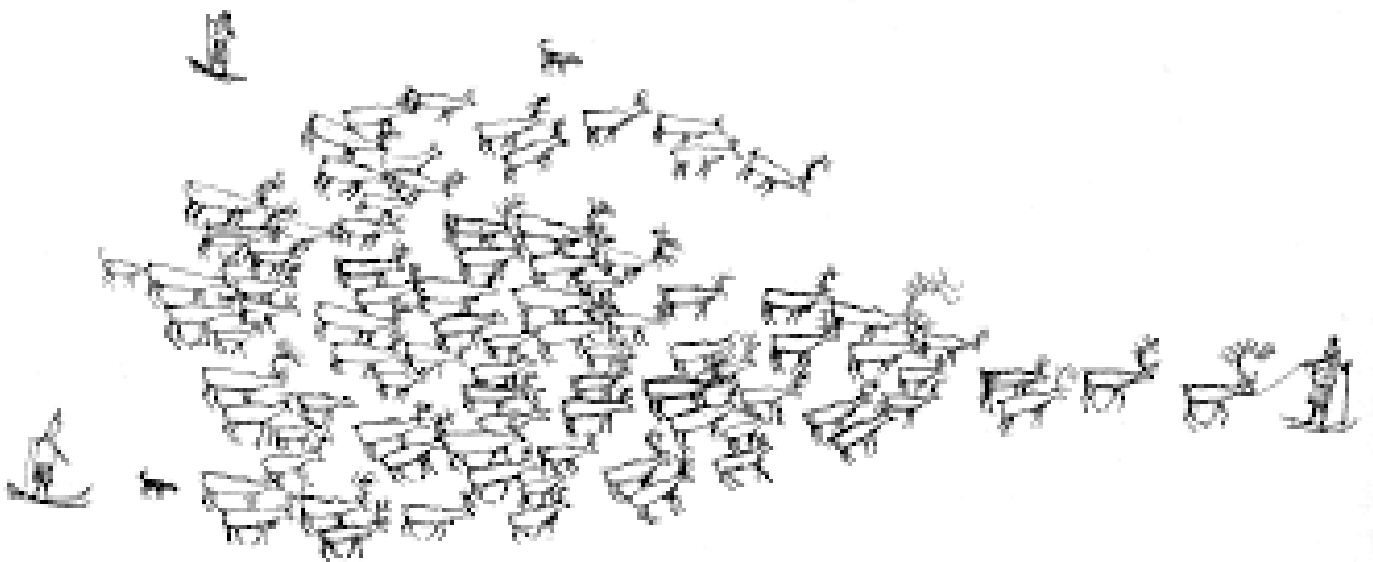
– Idefigyelj kiskedveském! Ugorj át a nagyszüleidhez...

– Nem tehetem, műkorcsolya edzésemen van, alig akad időm arra, hogy a dupla Lutznál hátrafelé koszorúzva valamiféle nem szokványos forgással befejezzem a kűrt...

Űrmészáros pofát vágott, amikor felesége arra kérte noszogassa fiát és lányát, kukkantsanak már be a nagyszüleikhez, különben rendes ruhájukban teljesen eláztatják könnyeikkel a Marst. És mert panaszkodhatnékje nem ismert határt, azt is szóvá tette, hogy nincs egy rendes ruhája sem, amit az iskolai évváróra felvehetne.

– Álljatok elem tüstént gyerekek! – szólt vérmesen a szigorú mészáros. Éppen nem a rendes ruhája volt rajta.

–Te Bárdolatlan Puskatus, és te Piros Arcú Csizmaszár, két anya-szomorító kölyök, mit hallok?! – szólította megszokott barátságosságával két maga nevelte lurkóját. – Nagyanyszomorítókká váltatok? Mi a borjűszemű számárbögéses kustifája történik ebben a házban, miközben én az

bajusza. Egy szép napon, amikor a szoláris nap győzedelmesen delet mutatott, felkerekedtek, vagy nem kerekedtek, hosszan utaztak, vagy rövid ideg, elég az hozzá, visszatértek a Földre. Jó szomszédjaik örömmel fogadták őket. Azt állították vagy csak úgy mondták, hogy semmit sem öregedtek.

– Nyilván – mondta Ūrkovácsék fia, Nyúltalpas Fájlvadász – mert a Marson a napok jó háromnegyedórával hosszabbak, mint a földön. Hát ezért.

A rendes ruhájú ember és a rendes ruhájú asszony beszélgettek, kávézgattak, sörözgettek és sorra kapcsolták a tévén fogható összes csatornákat. Híradásokat néztek, filmeket néztek vagy nem néztek szerelmesekről, világkörüli utazásokról, futballbajnokságokról és szakácsversenyekről. Még rendesebb ruhákat hordtak, őszülésüket hajfestéssel leplezték. A még rendesebb ruhájú ember hegyesre penderítette bajuszát és ügvelt arra, hogy még véletlenül se akassza össze valakivel.

Vasárnaponként unokáikat látogatták. Az unokák pedig, mert akadt valamennyi idejük, mogyoróhéjban gyönyörű mesékkel szórakoztatták őket arról, hogy eljőjön az ember világának kora, az emberek világának az ideje.

Az ilyen égiség hatására megtorpan, vagy nem torpan meg, ki tudja?, a mindig rendes ruhájú emberek öregedése. És még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Carolina Falkholt grafikája

űrmészárszékban helytálló a folytonos szabadesésben? Rőgtön összeakad a bajszunk, ha szabadidőtkben nem látogattok anyai nagyszüleitekhez...

„Bezzeg az én szüleim szóba sem jöhetnek.” – dohogott magában, mert csak az űrörök között volt bátor és messze hangoskodó, a felesége társaságában űrnyszmuszként viselkedett.

Ūrmészáros két gyereke, születésük óta nem ellenkezett, megfogadták, amit meg kellett fogadniuk. De mert szabadidejük nem akadt, hiszen Puskatus céllovészetre járt, Csizmaszár pedig népitáncoskodott az országos hírű iskolai együttesben, egész tanítási évben nem jutottak el a Marsra, szünidőben pedig az árvagyerekek ingyen vacsorájára gyűjtöttek adományokat úton és úttalan utak környékén, ahol még az eldobált szemetet is összegyűjtötték. Ūrcukrászéken volt a sor.

Fiúk, Keserédes Csócsó, egy picit cukorbajos volt, ezért kímélniük kellett. Lányuk, Tejszínhab Tortán pedig, mert minden apróságtól hamar összement, az orvosok szerint egyelőre nem vállalhatott semmi féle megerőltetést. Harmadik gyermekük Szivárványhátán Csusszanó jó egészségnek örvendett, de határozatlanságával sok(k)ségbe döntötte környezetét. A szülők és a városnegyedi előljárók nem tartották alkalmasnak nagyszüleik gondjainak enyhítésére.

A rendes ruhájú nagyszülők elváltak egy darabig a Marson. Beszélgettek, kávézgattak, sörözgettek. Várták, hogy eljőjön az ember világának kora, az ő idejük. Addig néztek az űrtévében az űrsorozatokat, amíg elunták magukat és napról napra öregebbek lettek.

Az ember is tükörbe nézett, vagy nem nézett, nem tetszett neki, amit ott látott, ezért még inkább lekókad a